

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului
Bp. 434 / 7-8. 2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (b434/30.06.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/3432/22.07.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D659/22.07.2026,

Biroul permanent al Senatului

CONSILIUL LEGISLATIV

541 / 2.09.2026

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, intervențiile legislative vizează instituirea unui „mecanism de remediere a situațiilor de subfinanțare, prin obligarea autorităților publice să reconstituie în bugetul anului următor diferența nealocării și să o utilizeze exclusiv pentru programele sportive dedicate copiilor și juniorilor. Astfel, sumele nealocate într-un exercițiu bugetar se adaugă obligației de finanțare aferente anului următor și nu pot fi compensate prin alte categorii de cheltuieli sportive, pentru a garanta recuperarea integrală a deficitului de finanțare. De asemenea, pentru a asigura respectarea obligației de reconstituire, proiectul prevede imposibilitatea finanțării din fonduri publice a structurilor sportive aflate în subordinea autorității publice care nu își îndeplinește obligațiile legale.

Totodată, proiectul introduce o răspundere contravențională pentru nerespectarea cotei minime de 30 %, sancțiunea fiind aplicabilă

ordonatorului principal de credite, persoana responsabilă de gestionarea și execuția bugetului public”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că prezenta propunere legislativă nu întrunește cerințele Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia tehnica legislativă asigură sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și **conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ**, iar normele de tehnică legislativă definesc **părțile constitutive ale actului normativ, structura, forma și modul de sistematizare a conținutului acestuia, procedeele tehnice privind modificarea, completarea, abrogarea, publicarea și republicarea actelor normative**, precum și **limbajul și stilul actului normativ**, fiind obligatorii la elaborarea proiectelor de acte normative.

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate. Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. [...]”*.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri¹, statuând că *„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”* și că *„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”*.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale², aceasta a reținut că principiul

¹ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016 care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 95 și 96.

² A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012.

legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. Legiuitorului îi revine obligația ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii³.

În acest sens, precizăm următoarele:

4.1. Referitor la Expunerea de motive, semnalăm că soluțiile pe care le cuprinde noua reglementare trebuie să fie **temeinic fundamentate**, luându-se în considerare **interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne**.

În acest sens, precizăm că aceasta nu respectă structura instrumentului de prezentare, prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nu prezintă în mod sistematizat și clar motivul emiterii actului normativ, în special, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, principiile de bază și finalitatea reglementării propuse, cu evidențierea elementelor noi.

Totodată, menționăm **lipsa de fundamentare a instrumentului de prezentare și motivare**, cu privire la care Curtea Constituțională a reținut în **Decizia nr. 139/2019** că *„În lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia. (...) Caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative”*.

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a statuat că *„Fundamentarea temeinică a inițiativelor legislative reprezintă o exigență impusă de dispozițiile constituționale menționate, întrucât previne arbitrarul în activitatea de legiferare, asigurând că legile propuse și adoptate răspund unor nevoi sociale reale și dreptății sociale. Accesibilitatea și previzibilitatea legii sunt cerințe ale*

³ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 92.

principiului securității raporturilor juridice, constituind garanții împotriva arbitrarului (...)”.

4.2. Cu privire la intervenția legislativă propusă la **pct. 1 al art. I**, respectiv modificarea **alin. (5) al art. 18¹** din Legea nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, subliniem că, prin modul de redactare, respectiv *„Din bugetul total anual aprobat de la bugetul local pentru finanțarea activității sportive, reprezentând suma cumulată a tuturor alocărilor efectuate potrivit alin. (1), (2) și (4), minimum 30% va fi redirecționat către susținerea programelor sportive dedicate copiilor și juniorilor”*, norma este deficitară din punct de vedere al clarității și predictibilității, întrucât **un buget se aprobă pentru sau în cadrul unei entități**, iar **sumele se alocă din buget**.

Prin urmare, nu se înțelege rațiunea pentru care se dorește modificarea respectivei norme, în condițiile în care, în forma *de lege lata*, aceasta este mult mai clară și mai bine conturată decât în cea propusă prin prezentul proiect.

4.3. Referitor la norma preconizată pentru **art. 18¹ alin. (5¹) la pct. 2 al art. I**, semnalăm că, potrivit dispozițiilor **art. 7 alin. (2) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale**, cu modificările și completările ulterioare, *„Veniturile bugetare nu pot fi afectate direct unei cheltuieli bugetare anume, cu excepția donațiilor și sponsorizărilor, care au stabilite destinații distincte”*.

Ca urmare, prin utilizarea formulării *„diferența nealocată se reconstituie în bugetul anului următor și se direcționează exclusiv către programele sportive dedicate copiilor și juniorilor, până la concurența sumei cu care a fost subfinanțată această categorie”*, norma încalcă reguli fundamentale ale sistemului financiar public românesc, menite să asigure transparența și controlul corect al banilor publici, respectiv **principiile universalității bugetare și neafectării veniturilor bugetare**, întrucât vizează alocarea unei anumite categorii de încasări direct unei cheltuieli specifice, în loc ca acestea să se verse în bugetul general fără o destinație prestabilită, nerespectând circuitul general al banilor publici.

În plus, apreciem că o astfel de soluție legislativă este susceptibilă de a încălca și **principiul constituțional al autonomiei locale**, consacrat de **art. 120 alin. (1) din Constituția României, republicată**, potrivit căruia *„Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice”*.

Precizăm că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, reglementează regimul general al autonomiei locale, definită la art. 5 lit. j), în mod asemănător Cartei europene a autonomiei locale, ca fiind *„dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale la nivelul cărora sunt alese, treburile publice, în condițiile legii”*.

Totodată, art. 84 alin. (3) din același act normativ stabilește faptul că *„Autonomia locală este numai administrativă și financiară, fiind exercitată pe baza și în limitele prevăzute de lege”*, iar alin. (4) prevede că *„Autonomia locală privește organizarea, funcționarea, competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului, după caz”*. Conținutul acestui drept cuprinde cele două valențe ale autonomiei - autonomia **administrativă** și autonomia **financiară** - și privește organizarea, funcționarea, competențele și atribuțiile, precum și gestionarea resurselor care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului.

În ipoteza în care sunt adoptate normele prezentei propuneri legislative, în actuala redactare, se poate ajunge la concluzia că Parlamentul, acționând în acest fel și arogându-și competența de legiferare, în condițiile, domeniul și cu finalitatea respectivă, ar acționa *ultra vires*, intrând în aria de competență a autorităților executive, singurele cu atribuții a stabilit destinația bugetelor proprii, printr-un act de reglementare secundară, care să se subsumeze competenței autorităților administrației publice locale sau centrale.

În acest sens, menționăm că, în jurisprudența constantă⁴ a Curții Constituționale, aceasta s-a pronunțat în sensul că *„acceptarea ideii ca Parlamentul să își poată exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă”*.

⁴ Decizia nr.600 din 9 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.060 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.796 din 22 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.819 din 21 decembrie 2013, Decizia nr.574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.889 din 8 decembrie 2014, paragraful 21, sau Decizia nr.777 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1011 din 20 decembrie 2017, paragrafele 24 și 25.

4.4. În altă ordine de idei, semnalăm că proiectul este deficitar și în ceea ce privește **reglementarea răspunderii contravenționale**, astfel încât aplicarea în practică a respectivelor norme ar fi imposibilă.

Astfel, precizăm că, în actuala formulare, normele propuse la **pct. 3 și 4 ale art. I pentru art. 88 lit. r) și art. 89 alin. (1) lit. h)** din actul normativ de bază nu sunt clare și, prin urmare, nu ar putea fi aplicate, deoarece din cuprinsul acestora nu rezultă care este subiectul activ al contravenției.

Menționăm că trimiterea la „*ordonatorul principal de credite*” nu este suficientă pentru clarificarea acestui aspect, întrucât, în lipsa oricărei precizări, nu se înțelege care este sfera ordonatorilor principali de credite în sarcina cărora ar intra obligația prevăzută la art. 18¹ alin. (5) din Legea nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare.

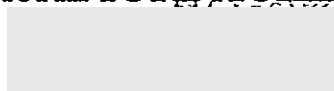
În plus, precizăm și faptul că expresia „pentru fiecare an bugetar în care s-a constatat contravenția” din finalul textului preconizat pentru **art. 89 alin. (1) lit. h)** este superfluă.

*

* *

Față de cele mai sus menționate, soluțiile legislative preconizate trebuie reconsiderate în totalitate, în vederea respectării dispozițiilor legale, întrucât, în forma prezentată, acestea nu pot fi promovate.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 723/06.08.2026